SINGUR PRINTRE NĂLUCI

Sunt călător dintr-alte lumi, un exilat pe-acest pământ.
Pe umeri port povară grea, singurătatea-i crucea mea,
Prea mult pe oameni i-am iubit cândva
Acum nici dac-aş vrea n-aş mai putea,
De ce mă simt la mine-n patrie străin
Şi prigonit mi-e sufletul de parc-ar fi hain ?

Nu vreau să blestem nici să mă răzbun
Dar e păcat şi jale de-acest pământ străbun
Prea mulţi oameni de marcă şi genii fără de egal
N-au fost luaţi în seamă, trudit-au în zadar,
Cu ce-au greşit ei oare, c-avut-au prea mult har ?
Că n-au vrut să se-nchine pe falsul vostru altar ?

Nu cred să mai existe dreptate pe pământ
Nici cinste, nici virtute, ori vreun lucru sfânt.
Privighetoarea-şi plânge în cântec al ei vers
Iar eu dezleg cu mintea-mi al lumii tainic mers.

Nu cred să mai existe onoare pe pământ
Nici lacrimi, nici iubire, ori vreun lucru sfânt,
Zefirul suflă agale, pământul se dismeardă
Iar soarele cu-n zâmbet trist în nori dă să se piardă.

Singurătatea-mi pare a fi al meu destin
Iar viaţa-mi este plină de dor, jale şi chin.
Cu toate acestea, Doamne, credinţa nu mi-o pierd
Şi aş vrea ca-n astă viaţă pe toţi să pot să-i iert.

Străinu-mi-s prin lume, singur printre năluci
Tu viaţă veşnic crudă ce poţi să-mi mai aduci ?
De patimi ros mi-e sufletul, de gânduri mintea plină
Cu toate acestea încerc să ies, dinspre abis înspre lumină.

Şi-ncep din nou s-aud chemarea ta în mine
O voce caldă ce mă-ndeamnă să mă întorc la tine,
Căci astfel nu mai fii-voi singur şi-oi învăţa ce e iubirea
Dar pentru asta va trebui să-mi înţeleg menirea.

„ Şi vreme e ca să ucizi tot ce e rău şi sterp în tine
Şi să păstrezi în amintiri doar lacrimi şi iubire
Să poţi să uiţi ce-amar şi crud s-a cuibărit, în sufletu-ţi durerea
Că nu mai eşti copilul ce ai fost demult
Ce-şi împletea din jocuri şi din vise fericirea.
Nu mai fi trist, nu mai privi mereu spre nicăerea
Ci caută doar să fi mai bun şi poate-ţi vei găsi menirea ”.